ת"ל [1]וערך עליה העולה ואמר רבא א)[א]העולה היא עולה ראשונה ומנחה לחביתין עולה ומנחה וחביתין לנסכים שום מנחה ונסכים למוספין [2]זבח ונסכים ומוספין לבזיכין והתניא בזיכין קודמין למוספין תנאי היא אמר אביי מסתברא כמאן דאמר ג)[ב]מוספין קודמין לבזיכין לאו מי אמרת בבקר בבקר להקדים הכא נמי [3]ביום ביום לאחר מ"ט דמאן דאמר בזיכין קודמין למוספין גמר [4]חוקה [5]חוקה מחביתין אי מהתם גמר ליגמרה כולה מילתא מהתם להכי אהני ביום ביום לאחר: קטורת של שחר היתה קריבה בין דם לאיברים וכו': מני אי רבנן בין דם לנרות מיבעי ליה אי אבא שאול בין נרות לאיברים מיבעי ליה לעולם רבנן היא ובסידרא לא קא מיירי: ושל בין הערבים היתה קריבה בין איברים לנסכים וכו': מנא הני מילי אמר ר' יוחנן דאמר קרא [6]כמנחת הבקר וכנסכו תעשה מה מנחת הבקר קטורת קודמת לנסכים אף כאן קטורת קודמת לנסכים אי מה להלן קטורת קודמת לאיברים אף כאן קטורת קודמת לאיברים מי כתיב כאיברי הבקר כמנחת הבקר כתיב כמנחת הבקר ולא כאיברי הבקר א] תנו רבנן [7]ונסכו רביעית ההין ילמד של שחרית משל ערבית

רבי

ת"ל וערך עליה העולה וגו'. העולה משמע תהא ראשונה דאי לאורויי בעלמא אתא שיקטירו עליה עולה ושלמים נכתוב וערך עליה ג): **עולה ומנחה.** להקריב אשה לה' עולה ומנחה זבח ונסכים דבר יום ביומו (ויקרא כג) עולה ומנחה לימדך שתהא מנחת העולה אחר העולה מיד ולא יפסיקו חביתין בין עולה למנחת התמיד: **שום מנחה.** הואיל וחביתין אף הן מנחה והוזקקם הכתוב עם התמיד דכתיב בה (במדבר כח) ועשירית האיפה סולת למנחה תמיד ד) אף היא תהא סמוכה לתמיד אחר מנחת נסכים כדכתיב עולה ומנחה: **זבח ונסכים.** למדנו שלא יפסיק קרבן אחר בין זבח לנסכים: **תנאי היא.** רבי ישמעאל ורבי עקיבא פליגי בה בפסחים בפרק תמיד נשחט (דף נח.): **ביום.** ביום השבת יערכנו (ויקרא כד) ולשון ביום משמע באור עצם היום ולא בבקרו: **חוקה חוקה.** במחביתין כתיב (שם ו) חק עולם לה' כליל תקטר ובבזיכין כתיב (שם כד) קדש קדשים הוא לו מאשי ה' חק עולם ואכולה מילתא קאי וגמרינן מיניה שתקדים למוספין כחביתין: **ולינמרה לכולה מילתא.** להקדימן אף לנסכים: **אי רבנן.** דאמרי בפ' קמא (דף טו.) בקטורת מפסיק להטבת נרות: **בין דם לנרות מיבעי ליה.** בין עבודת הדם לעבודת הנרות קודם שיגמרם: **לעולם רבנן היא.** ניחא ליה לאוקמה כרבנן: **ובסידרא לא קא מיירי.** לא דק: **בין איברים לנסכים.** למנחת נסכים: **כמנחת הבקר.** תהא מנחת ערב: **מה מנחת הבקר.** תהא מאוחרת לקטורת שהרי אף איברים מאוחרים לה: **אף מנחת הערב.** קטורת קודמת לה: **מי כתיב כאיברי הבקר.** כן יהיה איברי הערב ותידוק מינה מה איברי הבקר מאוחרים לקטורת אף איברי הערב מאוחרים לה: **כמנחת הבקר.** תהא מנחת הערב: **ולא כאיברי הבקר.** איברי הערב: **ונסכו רביעית ההין לכבש האחד.** גבי תמידין כתיב ולימד על האחד שטעון נסכים ומיהו האחד הוא של ערבית דהא מיניה סליק דכתיב לעיל מיניה ואת הכבש השני תעשה בין הערבים ועשירית האיפה סולת וגו' עולת תמיד העשויה וגו' ונסכו רביעית ההין: **ילמד שחרית משל ערבית.** מה זה טעון נסכים אף זה טעון נסכים:

רשי

העולה עולה ראשונה. תימה למה לי קרא תיפוק ליה ממלבד עולת הבקר אשר לעולת התמיד דנפקא לן מיניה בפרק כל התדיר (זבחים דף פט.) כל התדיר מחבירו קודם את חבירו וכי תימא דההוא למוספין והאי לנדרים ונדבות וצריכי דמוספין [קבוע] להם זמן ונדרים ונדבות שכיחי בכל יום והא בפרק התכלת (מנחות דף מט.) מייתי לקרא דהעולה לתמידין קודמין למוספין דקאמר היכי דמי הא דתנן התמידין אין מעכבין המוספין אילימא דלית ליה ולקדם והתניא העולה כו' ועוד קשה טפי דבס"פ הגוזל קמא (ב"ק דף קיא.) דרש מדכתיב (במדבר ה) מלבד איל הכפורים מכלל דכסף ברישא ופריך אלא מעתה מלבד עולת הבקר מכלל דמוספין ברישא והתניא העולה וכו' הוה ליה למיפרך ממתני' דכל התדיר (זבחים דף פט.) דאדרבה ממלבד גופיה דרשינן איפכא וליכא למימר נמי דאיצטריך מלבד לצבור שאין להם תמידין ומוספין אלא כדי אחד מהם דהא מתני' דכל התדיר לא איירי כולה אלא בנקדם דומיא דדם חטאת קודם לדם עולה דקתני התם בהדה וליכא למימר נמי חד למצוה וחד לעכב דעיכובא ליכא כדאמר בפרק התכלת (מנחות דף מט.) וי"ל דהעולה עולה ראשונה להקדמה דהקטרה דקרא בהקטרה איירי וקרא דמלבד להקדמת שחיטה שתעשו את אלה בעשיית דם איירי והשתא ניחא דמייתי בפ' התכל' (ג"ז שם) מהעולה לאשמעי' בהקטרה דלא תנן בפ' כל התדיר (זבחים דף פט.) דתמיד קודם אי נמי משום הוה ס"ד דמקשה שהוא מעכב הלכך פריך מברייתא דלשון שלא יהיה דבר קודם משמע טפי עיכובא מלישנא דמתני' דכל התדיר וניחא נמי דלא מייתי בהגוזל קמא מההיא דכל התדיר לאוכוחי [על מלבד איל הכפורים דלא הוי] כסף ברישא דאיכא למימר לעולם כסף ברישא והדר איל כסדר שנכתבו בפרשה אבל בכל התדיר איירי בעשיית דם וה"ק קרא מלבד עולת הבקר שעשיתם עבודת הדם כבר תעשו את אלה אבל הקטרה דכתיב מקמי קרא דמלבד תהא קודם התמיד דכולי קראי דקמיה בהקטרה משתעי דכתיב בהו (במדבר כח) אשה ריח ניחוח להכי אצטריך לאיתויי העולה דאפילו בהקטרה תמיד קודם אע"ג דהקטר מוספין כתיב ברישא אפ"ה תמיד קודם הכא נמי ניחא דאע"ג דכסף כתיב ברישא איל הכפורים קדים מיהו תימה למה לי קרא דהעולה ודמלבד לאשמועינן דתמידין קודמין למוספין תיפוק ליה דבתמידין כתיב בבקר ובמוספין כתיב ביום ויוקדם דבר שנאמר בו בבקר לדבר שנאמר בו ביום ואמרי' נמי מוספין בשש ואז אינו בקר וי"ל דאי לאו קרא דהעולה הוינו מאחרין הקטרת התמיד עד אחר הקטרת המוסף כדמשמע בהגוזל קמא (ב"ק דף קיא.) מדכתיב מלבד ותעשה בבקר הוה מוקמינן ליה לעבודת דם אבל קשה עדיין כיון דכתיב העולה לאפוקי מההיא סברא למה לי קרא דמלבד לאשמועינן דתמיד קודמת למוספין בעבודת דם תיפוק ליה מדכתיב בבקר בתמיד ובמוספין ביום וי"ל דאיצטריך מלבד למיגמר בעלמא דבכל מקום תדיר ושאינו תדיר תדיר קודם דמאי טעמא כתב אשר לעולת התמיד פשיטא דעולת הבקר היא עולת התמיד אלא טעמא קא יהיב קרא למילתיה מאי טעמא אמרי לך מלבד עולת הבקר שהיא תקדום לפי שהיא עולת התמיד וכל דבר שהוא תדיר קודם לדבר שאינו תדיר וכן משמע בפ' כל התדיר דגמר מהכא בכל דוכתא דקתני כל התדיר מחבירו קודם כו' עד שנאמר מלבד: **העולה** עולה ראשונה. י"מ שהיא עולת התמיד שכתובה ראשונה לכל הקרבנות בפרשת פינחס אי נמי קסבר עולה שהקריבו אבותינו לפני הר סיני עולת תמיד הואי והיא היתה ראשונה לכל הקרבנות ציבור ופלוגתא היא בפ"ק דחגיגה (דף ו.) דאיכא למ"ד עולת תמיד הוה ואיכא למ"ד עולת ראייה הוה (ועי' תוס' ב"מ נה.): **חביתין** לנסכים שום מנחה. הא דלא קאמר טעמא משום דבחביתים כתיב מחציתה בבקר משום דבנסכים כתיב נמי בבקר כמנחת הבקר וכנסכו (במדבר כח): **נסכים** למוספין זבח ונסכים. תימה לי אמאי לא קאמר טעמא יוקדם דבר שנאמר בו בבקר לדבר שנאמר בו ביום ובלאו הכי איצטריך קרא לזבח ונסכים לדרשא אחריתי בפרק התודה (מנחות דף עט.) אין הנסכים מתקדשין אלא בשחיטת הזבח שנאמר זבח ונסכים וצ"ל דאיצטריך למילף מהאי קרא כדי ליישב אותו אפי' למאן דאמר בזיכין קודמין למוספין אע"ג דהכא כתיב ביום והכא כתיב תרי ביום אלמא דלא משמע ליה ביום לאחר להכי מייתי קרא דזבח ונסכים אין להקשות מגלן דמנחה קודמת לנסכים אי משום דכתב עולה ומנחה אימא דנסכים קודמין למנחה דכתיב זבח ונסכים דהא לא קשה כלל דבכל דוכתא כתיב מנחה ברישא ואח"כ נסכים ובההוא קרא גופיה כתיב מנחה ברישא דכתיב עולה ומנחה זבח ונסכים: **לעולם** רבנן היא. הא דלא קאמר אי בעית אימא רבנן אי בעית אימא אבא שאול ובסידרא לא קא מיירי י"ל משום דרישא דלא כאבא שאול דקתני ונכנס להקטיר קטורת ולהיטיב הנרות כדאמר בפ"ק (דף יד:):

מסורת הש"ס

א) [פסחים נח: כתובות קו: ב"ק קיא. ב"מ נה. זבחים קב. מנחות מט. תמיד כח:], ב) [פסחים נח.], ג) כמ"א נוסף: עולה, ד) [עי' רש"י].

◆

תורה אור השלם

1. וְהָאֵשׁ עַל הַמִּזְבֵּחַ תּוּקַד בּוֹ לֹא תִכְבֶּה וּבִעֵר עָלֶיהָ הַכֹּהֵן עֵצִים בַּבֹּקֶר בַּבֹּקֶר וְעָרַךְ עָלֶיהָ הָעֹלָה וְהִקְטִיר עָלֶיהָ חֶלְבֵי הַשְּׁלָמִים: ויקרא ו ה
2. אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְיָ אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ לְהַקְרִיב אִשֶּׁה לַייָ עֹלָה וּמִנְחָה זֶבַח וּנְסָכִים דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ: ויקרא כג לז
3. בְּיוֹם הַשַּׁבָּת בְּיוֹם הַשַּׁבָּת יַעַרְכֶנּוּ לִפְנֵי יְקוָק תָּמִיד מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם: ויקרא כד ח
4. וְהַכֹּהֵן הַמָּשִׁיחַ תַּחְתָּיו מִבָּנָיו יַעֲשֶׂה אֹתָהּ חָק עוֹלָם לַייָ כָּלִיל תָּקְטָר: ויקרא ו טו
5. וְהָיְתָה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו וַאֲכָלֻהוּ בְּמָקוֹם קָדֹשׁ כִּי קֹדֶשׁ קָדָשִׁים הוּא לוֹ מֵאִשֵּׁי יְיָ חָק עוֹלָם: ויקרא כד ט
6. וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעַרְבָּיִם כְּמִנְחַת הַבֹּקֶר וּכְנִסְכּוֹ תַּעֲשֶׂה אִשֵּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַייָ: במדבר כח ח
7. וְנִסְכּוֹ רְבִיעִת הַהִין לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד בַּקֹּדֶשׁ הַסֵּךְ נֶסֶךְ שֵׁכָר לַייָ: במדבר כח ז

◆

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] גמ' ת"ר ונסכו וכו' משל ערבית. נ"ב דודאי מנחה ונסכים אלו אתרווייהו קאי דהא כתיב בתריה ואת הכבש השני תעשה בין הערבים כמנחת הבקר וכנסכו וגו' אלא דלהכי כתיב הכא לכבש האחד לומר לך שיש לעשות א' מהן עיקר. וכ"מ כמ"ש תוס' בד"ה רבי אומר וכו'. אבל הא ודאי דידעינן שפיר דשניהן טעונין נסכים מקרא דכמנחת הבקר וכנסכו ובהא פליגי דרבנן סברי דההיא לכבש האחד קאי אדסמיך ליה ואת הכבש השני תעשה בין הערבים וממנו עשה הכתוב עיקר וילמד שחרית משל ערבית ואע"ג דמדכתיב כמנחת הבקר וכנסכו משמע אדרבה דשל ערב למד משל בקר אה"נ והא איצטריך לדרשה דר' יוחנן לעיל מה מנחת הבקר קטורת קודמת וכו' עכ"ל פי' ורש"י שהאריך עוד אבל זה נכון:

◆

תוס' ישנים

כי' א"כ לא כתיב בהן בבקר בבקר בהטבת חמש נרות ושתים בקושיא ואם תאמר נרים לקים היכי אתיא ליה שפיר קושיא דרב פפא כיון שמן התורה אין חובה להפסיק י"ל דלהרבים העשויה הר מן התורה דאי לא תימא הכי שהוא מה"ת היכן אנו ליקחין זה מדעתנו שיש לנו להפסיק באמצע עבודה וי"ע מנלן: חלקהו לשני בקרים. תימה לה"ר יוסף מנא ליה לר' יוחנן הך דרשה איתא דחד בבקר דשני בזרין שדייה אדם תמיד דלקדום להטבת כל הנרות אע"ג דהכא תרי והכא תרי מכפר עדיף וחד שדייה אדישון מזבח הפנימי דליקדמיה לדם התמיד דהכא תלתא והכא תרי ובבקר בבקר דהטבה איכא למימר דקדמי לאברים דלא כתיב בהו אלא חד בבקר ותירץ ה"ר אלחנן דלהכא לא צריך קרא דעל כרחיה קטורת קודם לאברים כדתניא יוקדם דבר שנאמר בו בבקר בבקר כו' ונרות לקטורת קדמי כדכתיב בהטיבו את הנרות יקטירנה והדר יקטירנה וא"כ נרות קדמי לאברים ולרבנן נמי דדרשי בעידנא דמטיב נרות תהא מקטיר קטורת א) (ודם התמיד) מפסיק להו מ"מ בעל כרחיה קטורת קודם לאברים מדכתב באברים חד ובקטורת כתיב תרי ואם כן נרות קדמי אבל הקשה ריב"א כי למה לא נאמר דבבקר בבקר דשני גוזרין דלא לריכי חלוקתו לשני בקרים שמתחילה יטיב אחד מהן ויפסיק בדישון מזבח הפנימי וא"כ יעשה האחר יתירך דיבער עליה וגו' בבקר בבקר משמע ליה בלא הפסקה אבל גבי נרות משמע הפסקה כדכתיב בהטיבו את הנרות ולא כתב כהטיבו את הנרות דבהיטיבו את הנרות משמע ליה בתוך ההטבה יקטירנה ואין זו קושיא כל כך כיון (דמכשיר) עדיף כדאמר לעיל אין להפסיק סידור שני גזירין בדישון מזבח אבל בנרות אין שום תימה אי מפסיקין להו ותו' ראשון תי' ה"ר יוסף על קושיא ראשונה ועוד תירץ ה"ר יוסף על קושיא אחרונה מדכתב בהיטיבו את הנרות ולא כתב המנורה משמע שיש כאן הפסקה: והדר יקטירנה. ואע"ג דלעיל מקדים דישון להטבה היינו משום דלאו מעבירין על המצות הלכך בדישון מקדמינן דבבקר בבקר נמי קאי עליה כדפי' בקונטרס משום דלאו מעבירין והקטרת מאחרינן משום דמשמע והדר יקטירנה: קטורת לאברים כו'. והא לא מלינו לאקדומי לכל מילי דתמיד אפילו לדם דהא דם היא עיקר עבודה ומכפר עדיף ועוד דאם כן כל נרות קדמי מהאי טעמא וכמאי מפסיק להו: העולה עולה ראשונה כו'. פי' הקונטרס היא תהא ראשונה ואין נראה [דמגא] לן דבתמיד מיירי ועל כן נראה כמו שפי' הקונטרס בפרק תמיד נשחט דהאמורה ראשונה בפרשת פינחס ספר כל הקרבנות וי"מ ראשונה שאין מחנכין המזבח אלא בתמיד של שחר וי"מ דעולה שהקריבו ישראל במדבר עולת תמיד הואי ואין נראה דהא פלוגתא היא (בחגיגה דף ו.) דאיכא למ"ד עולת ראיה הואי: העולה עולה ראשונה. ואע"ג דהקטר איברים ופדרים כל הלילה קודם לתמיד סוף עבודה דיממא דאתמול היא ודישון מזבח הפנימי ותרומת הדשן וסידור המערכה אין אלו עבודות כגוף הקרבן: העולה עולה ראשונה. וא"ת למה לי קרא דשלמים שנשחטו קודם פתיחת היכל דפסולין תיפוק לי שנשחטו קודם תמיד והם לא היו שוחטין תמיד עד שהיו שומעין קול השער הגדול שנפתח כדתנן בתמיד אי נמי י"ל כשפתחו דלתות ההיכל אחר שנשחט תמיד אי נמי י"ל לא הוה העולה דהכא אלא למצוה כדאמרינן בפרק התכלת (דף מט:) הלכך איצטריך קרא דשלמים דפסולין תימה אמאי לא מפיק מקרא

עין משפט נר מצוה

לג א מיי' פ"א מהל' תמידין הלכה ג:
לד ב מיי' פ"ו מהל' תמידין הלכה יא [ופ"ד הלכה יא]:

◆

מוסף רש"י

ת"ל וערך עליה העולה. כתר ובער עליה הכהן כתיב, דהוא סידור מערכה (פסחים נח:). **העולה היא עולה ראשונה.** מדלא כתיב וערך עליה עולה, אלא העולה, הכי קאמר וערך עליה מיד העולה המפונה האמורה תחלה לכל העולות, והיינו עולת תמיד דפרשת קרבנות (בפ' פנחס) דקרבן תמיד כתיב ברישא (פסחים שם, ובעיין כתובות קו. וזבחים קב.). או: העולה משמע העולה תהא ראשונה לכל הקרבנות (מנחות מט.). או: ה' יתירה דריש (ב"מ נה.). **לבזיכין.** היא לבונה הנתונה בשני בזיכים על שתי מערכות של לחם הפנים, ובשבת היו מסלקין הישנה ומסדרין את החדשה כדכתיב (ויקרא כד) ביום השבת יערכנו, ומקטיר הבזיכין והן מתירין הלחם לאכילת כהנים כדכתיב (שם) והיתה ללחם לאזכרה וחולקין הלחם מיד (פסחים נח.). **מוספין קודמין לבזיכין.** לסילוק בזיכין והקטרתן (שם).

◆

רבינו חננאל

שנאמר וערך עליה העולה, ואמר רבא העולה בלשון ידוע כי היא עולה ראשונה. מנחה לחביתין שנאמר עולה ומנחה. כלומר אחר העולה מנחה. חביתין לנסכין. פירו' מצאנו שהמנחה קודמת לנסכין שנאמר עולה ומנחה זבח ונסכים, והחביתין אע"פ שאינם מנחת זבח הן מנחת כהן, שנאמר על מחבת בשמן, לפיכך אמר כל ששם מנחה עליה קודמת לנסכים. נסכין למוספין, שנאמר זבח ונסכים, כלומר התמיד ועמו נסכים ואחריו המוספין. מוספין קודמין לבזיכין דאע"ג דאיכא למימר בזיכין גמרי חק חק מן החביתין, כתיב בבזיכין קדש קדשים הוא (לה') [לו מאשי] ה' חק עולם, וכתיב בחביתין והכהן המשיח תחתיו מבניו יעשה אותה חק עולם לה' כליל, כשם שקודמין החביתין למוספין כך קודמין הבזיכין. כיון דכתיב בבזיכין ביום השבת ביום השבת, ובמוספין אינו כתיב אלא וביום השבת פעם אחת, אהני ביום ביום שכתב בבזיכין לאחרו. קטרת של שחר היתה קריבה בין דם לאיברים כו'. אוקימנא לרבנן כדתנן כל שבעת הימים הוא זורק את הדם ומקטיר את הקטורת ומטיב את הנרות, הנה הקטורת בין דם לנרות, ומתניתין דהכא לא דקדק לשנותם על הסדר, והא דאבא שאול פשוטה היא כדמסדר המערכה אביי משמא דגמרא אליבא דאבא שאול, ותני נרות קודמין לקטורת וקטורת קודמת לאברים הנה הקטורת בין נרות לאיברים. וקטורת של בין הערביים קריבה בין אברין לנסכין, גמר מן הקטורת של שחר, מה הקטורת של שחר כתיב בה בבקר בבקר בהיטיבו את הנרות יקטירנה, הנה בבקר בבקר מקטיר ואחר הקטורת התמיד ומנחתו ונסכו, כך תמיד של בין הערבים אחר הקטורת נסכין. ואקשינן כיון שאתה למד תמיד של בין הערבים מתמיד של שחר, למוד אותו לכל דבר ותהיה הקטורת קודמת אפילו לאיברים, ודחינן מי כתיב כאיברי הבקר, [כמנחת הבקר] וכנסכו כתיב, למנחה ולנסך הקישו ולא לאיברים. ת"ר ונסכו רביעית ההין יין

א) נ"ל יקטורת. ב) ע"כ שייך לדף הקודם.